

Een postume vriendendienst aan een cultheld

HASSELT ● Wat ontstaat er als je Stef Kamil Carlens, drie leden van The Bad Seeds en The Triffids samen op een podium zet? Magie, uiteraard. Deze configuratie hield vrijdag en zaterdag halt in Hasselt om de overleden Triffidszanger David McComb te herdenken. Het werd een marathonconcert waarin vooral de songs zelf overtuigden.

DOOR BART STEENHAUT

In zijn thuisland Australië is de overleden David McComb een cultheld en de laatste jaren is de belangstelling voor zijn werk ook in Europa weer toegenomen. Eerder deze week verscheen een tiendelige box met onuitgegeven Triffids-materiaal, en ook de twee concerten in

FOTO: CIA JANSEN

■ De Britse songwriter Simon Breed wist de magie hoog te houden.

het prachtige Koloniale Warenpand in Hasselt konden op behoorlijk wat belang-

stelling rekenen. Toch waren de optredens aan de wisselvallige kant, niet in de laatste plaats omdat de set telkens tot meer dan drie uur werd uitgesponnen en het optreden halverwege zelfs even werd stilgelegd voor een diavoorstelling met beelden van de overleden zanger.

Het eerste half uur kabbelde futloos voorbij en werd ontsierd door af en aan geloop van muzikanten, gasten en roadies. Maar zodra de set op dreef kwam, deden de vertolkingen er minder toe dan de songs zelf. Bij de gasten vooral veel Australische *local heroes*, maar dus ook Martin Casey van The Bad Seeds, die voordien bij The Triffids had gespeeld. Hij bracht Warren Ellis en Mick Harvey mee, die het niveau op het podium gevoelig opkrikten. Jill Birt, die met 'Raining Pleasure' en 'Goodbye Little Boy' haar

twee eigen Triffidsclassics mocht vertolken, maakte al gauw plaats voor Stef Kamil Carlens, de gast waar te oordelen naar de reacties het meeste volk op zat te wachten. Niet onterecht overigens, want zijn kwartiertje, met onder meer 'A Trick of the Light', groeide uit tot een hoogtepunt. Ook zijn opvolger, de Britse songwriter Simon Breed, wist de magie hoog te houden met doorleefde vertolkingen van 'Save What You Can' en het onverwoestbare 'Wide Open Road'.

Een beknoptere set zou geen kwaad hebben gekund. Alleen: zolang het repertoire van David McComb niet door een groter publiek in de armen wordt gesloten, zijn dit soort tributeconcerten wel het mooiste wat de achtergebleven groepsleden kunnen doen om daar verandering in te brengen.